

LACKFI JÁNOS
Feltartóztathatatlanul

Mit lehet tenni a szinte feszítően
gyönyörű pillanattal? Letagadni?
Hozni hathatós ellenméregnek borzalmakat?
Lenyakazott keleti keresztényeket?
Bomba szétszaggatta nyugati pogányokat?
Meggyalázott szabadságot és méltóságot?
Mi a megoldás, hogyan bírjuk ki azt,
amit befogadni se lehet már?
Szöszarany hajú kétéves lánykám
botorkál alvás után a nyári kertben,
zsineggel összefűzött marionett-végtagok
hányaveti táncával közlekedik,
babapocakja mint gumilabda,
időnként meginog, de a fejlődő
egyensúlyérzék gyorsan alápakolja
tébláb tagjait, megáll kis piros autóm
mellett, megállapítva, hogy még mindig
fájhat szegénynek a lába, vagyishogy kereke,
valaki mégis felszedte onnan a konyharuhát,
mellyel a kicsi a sebzett végtagot bekötözte,
körbesimogatja az autót, beszélget vele,
és ultrahangon válaszolgat is magának,
majd bemegy a házba, s kisvártatva
a konyharuhával jelenik meg, órá egy
barát mindig számíthat, semmiért
nem hagyná cserben, bújik az oldalához,
felfedezi a lakkozott felületen önmaga
tükröképét, megörül neki, a kereket
simogatja, mint gondos doktor néni,
aztán csámpázik tovább, a lepkék káprázó
tánca megállítja egy pillanatra, hunyorgó
tekintetével követi, kicsi pólóját
tágítgatja, mint táblabíró a nadrágtartót,
egy ritka csúnya kiskutyát szemlélget
elbűvölten, majd a farakás közelébe
merészkedik, melyet nagy döngve pakol
egy teherautó, bármelyik elszabaduló
rönk agyonzúzhatja ezt a kis falatot,
hát szóljon már valaki, hogy veszélyes,
én itt ülök az üveg mögött, írom a verset,
ha ez a vers nem készül el, a pillanat
névtelenül tovairamlík a semmiben,
hiába integetek, kezem nem látszik,
ordíthatok, hangom nem hallatszik,
nagy szerencse, hogy az a teherautó
már régen kigördült az udvarról,
csak a többtonnás farakás tornyosul,
mint passzív fenyegetés, a párnás
kis tenyér végigsimítja a reszelős
bütüket, mert mindent ellenőrzés alatt
kell tartania, már viszi is be a seprűt
az udvarról, mert az a hajkefe anyukája,
ahogy a földbe tűzhető, napelemes
kicsi lámpa is társalog a nyurga
lámpaoszloppal, és a CD-leolvasót

fontos bekötni az etetőszékbe, továbbá
szülője, a laptop oltalmára bízni,
így épül itt egy örjítően tökéletes
világ, míg odakinn háromnapos
hullát találnak a kórházi vécében,
drágulnak az albérletek, egyre több
nyugdíjast vernek agyon otthonában,
a színésznő megvillantja alsóneműjét,
szintetikus szeméthalomban szörfölnek
Óceánia lakói, ömlik az áldás
feltartóztathatatlanul.

